

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 13 0 К 006705 23 Кж 4
Бањалука, 12.02.2026. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија др Вељка Икановића, као председника вијећа, Сњежане Кудрић и Даниеле Миловановић, као чланова вијећа уз учешће записничара Андрее Гранолић у кривичном предмету против оптуженог С. С. због кривичног дјела тешка крађа из члана 226. став 1. Кривичног законика Републике Српске, омогућавање уживања опојних дрога из члана 208. став 2. у вези са ставом 1. Кривичног законика Републике Српске, неовлаштена производња и промет опојних дрога из члана 207. став 2. у вези са ставом 1. и кривичног дјела прикривање из члана 236. став 1. истог законика, одлучујући о жалби браниоца оптуженог, адвоката Бранка Ристића из Добоја изјављеној на пресуду Окружног суда у Добоју број 13 0 К 006705 22 К од 30.05.2023. године, у сједници вијећа одржаној у одсуству уредно обавијештенос браниоца оптуженог адвоката Бранка Ристића из Добоја дана 12.02.2026. године, је донио

ПРЕСУДУ

Одбија се, као неоснована, жалба браниоца оптуженог С. С. и потврђује пресуда Окружног суда у Добоју број 13 0 К 006705 22 К од 30.05.2023. године.

Образложење

Побијаном пресудом Окружног суда у Добоју број 13 0 К 006705 22 К од 30.05.2023. године оптужени С. С. је оглашен кривим да је починио кривично дјело неовлаштена производња и промет опојних дрога из члана 207. став 1. Кривичног законика Републике Српске („Службени гласник Републике Српске број 64/17, 15/21, 89/21 и 73/23, у даљем тексту: КЗ РС) за које кривично дјело му је суд утврдио казну затвора у трајању од двије године и кривично дјело прикривање из члана 236. став 1. истог законика, за које му је утврђена казна затвора у трајању од једне године, те је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од двије године и шест мјесеци у коју казну му је на основу члана 59. став 1. КЗ РС урачунато вријеме проведено у притвору почев од 24.01.2023. године па надаље.

На основу члана 99. став 1. ЗКП РС оптужени је обавезан да надокнади трошкове кривичног поступка, а о висини трошкова кривичног поступка које је оптужени дужан надокнадити суд ће донијети посебно рјешење након прибављања трошковника од стране браниоца оптуженог. На основу члана 298. став 1. тачка в) ЗКП РС оптужени је

ослобођен од оптужбе да је починио кривично дјело тешке крађе из члана 226. став 1. КЗ РС.

Против те пресуде, жалбу је благовремено изјавио бранилац оптуженог, адвокат Бранко Ристић из Добоја, због погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде Кривичног законика, одлуке о кривичној санкцији са приједлогом да се жалба уважи, побијана пресуда укине и оптужени ослободи од оптужбе или предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Сједница вијећа је одржана сходно одредби члана 318. став 4. ЗКП РС у одсуству уредно обавијештенос браниоца оптуженог адвоката Бранка Ристића.

Размотривши списе, побијану пресуду и жалбу, одлучено је као у изреци ове пресуде, из сљедећих разлога:

Након детаљне анализе и оцјене свих жалбених навода и приговора, овај суд налази, да је чињенична основа побијане пресуде правилна и потпуна, а да је примјена кривичног законика у тим оквирима правилна. Супротна аргументација жалбе, по оцјени овог суда искључиво је резултат властитог виђења чињеничног стања и властитог тумачења појединих обиљежја предметних кривичних дјела. Када се објективно и непристрасно анализирају сви чињенични и правни закључци у побијаној пресуди, онда се са сигурношћу може закључити, да је побијана пресуда правилно одговорила на сва питања и приговоре из жалбе и да је у том погледу дала ваљане разлоге, које прихвата и овај суд.

Свакако при анализи и оцјени доказа оптужбе и одбране, првостепени суд се искључиво руководио одредбама члана 295. став 2. ЗКП РС, те је на основу тако добијеног резултата за оптуженог утврдио доказаност свих обиљежја предметних кривичних дјела, неовлаштена производња и промет опојних дрога из члана 207. став 1. у стицају са кривичним дјелом прикривање из члана 236. став 1. КЗ РС. Разлоге за такав закључак, као мјеродавно образложене и ваљане, овај суд у цјелости прихвата и њихова правилност се изнесеним жалбеним аргументима, не може оспорити.

Наиме, наводи жалби нису успјели довести у сумњу начин на који је првостепени суд анализирао и оцијенио доказе изведене на главном претресу (саслушањем свједока Џ. Т., Д. Ш., Е. М., Х. Џ., М. С. (1), вјештака хемијске струке Биљане Васић Дакић и читањем писменог налаза и мишљења овог вјештака, прочитан је исказ свједока С. Б., М. С. (2), исказ оптуженог у својству свједока, записника из истраге који су предочавани свједоцима приликом њиховог саслушања на главном претресу и др.), па ни коначан закључак првостепеног суда, правилно изведен на основу савјесне оцјене свих изведених доказа да је оптужени починио кривично дјело из члана 207. став 1. КЗ РС у стицају са кривичним дјелом прикривање из члана 236. став 1. КЗ РС и за која је под тачком I побијане пресуде осуђен и да није доказано да је починио кривично дјело тешке крађе из члана 266. став 1. КЗ РС, за које је тачком II изреке пресуде ослобођен од те оптужбе. О томе су у образложењу побијане пресуде (на страни од 5. до 19.) изнесени јасни и за овај суд у свему прихватљиви разлози, на које се жалиоци упућују, а како за супротне ставове у својим жалбама нису понудили прихватљиве аргументе, ни нове доказе, то се приговори жалбе браниоца, изјављени због погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примјене Кривичног законика, оцјењују неоснованим.

Наиме, побијана пресуда детаљно износи садржај изведених доказа пред првостепеним судом, све те доказе правилно оцјењује и изводи коначан, а и по оцјени овога суда правилан закључак да је оптужени С. С. починио кривична дјела за која је првостепеном пресудом оглашен кривим.

Правилно је првостепени суд утврдио да из исказа оптуженог С. који не спори да је у вријеме и мјесто описано у изреци осуђујућег дијела пресуде од лица С. (1), Т. и Ш. у два наврата откупљивао за новац, предмете поближе наведене у изреци пресуде, који исказ када се доведе у везу са исказима Ш., Т. и С. (1), који потврђују да су уживаоци опојних дрога, да су предметне ствари отуђили кривичним дјелом тешке крађе, обијањем кућа оштећених и због истог кривично одговарали (што потврђује и правноснажна пресуда Основног суда у Добоју коју је уложио тужилац и Наредба ОЈТ у Добоју за млдб. (1), као и увиђајне документације), гдје је свједок С. (1) категоричан да су претходно са оптуженим комуницирали путем друштвене мреже, а ту комуникацију не спори ни оптужени, а потврђује и свједок Т., те му саопштили да се ради о украденим предметима које му довозе у ноћним сатима, након крађе, те да свједоци наводе и да су за предметну робу, поред новца у малом износу од оптуженог као продајну цијену добили и опојну дрогу марихуану и спид из изреке пресуде (исказ вјештака и налаз и мишљење) коју су и конзумирали.

Неоснован је и приговор жалбе браниоца да је чињенично стање непотпуно утврђено због тога што вјештачењем опојне дроге са изузетих трагова, није утврђен проценат тетрахидроканабинола, па с тим у вези, да опојна дрога са изузетих трагова која је била предмет вјештачења, не може бити предмет извршења кривичног дјела. Наиме, одредба члана 19. став 1. Закона о спречавању и сузбијању злоупотребе опојних дрога („Службени гласник БиХ“ број 8/06), прописује да је забрањен узгој, производња, промет, посједовање и употреба супстанци и биљака разврстаних на табели I, - листи опојних дрога под редним бројем 13 и на листи психотропних супстанци под редним бројем 26 и спид, који се налази на листи опојних дрога под редним бројем 2 и која у себи садржи амфетамин, психоактивну супстанцу из групе стимуланса амфетаминског типа, чији је промет чланом 19. Закона о спречавању и сузбијању злоупотребе опојних дрога забрањен, а вјештачењем је неспорно утврђено присуство психотропне супстанце у испитиваном узорку.

С обзиром на све наведено, како је на основу поменутих чињеница и доказано да је оптужени починио кривична дјела која су му стављена на терет, што је потврђено и осталим изведеним доказима, није било основа за примјену начела *in dubio pro reo* на које се позива у предметној жалби, према којем начелу сумњу у погледу постојања чињеница које чине обиљежје кривичног дјела или од којих зависи примјена неке одредбе кривичног законодавства, суд рјешава одлуком на начин који је повољнији за оптуженог, па тако да и није било основа да се оптужени ослободи одговорности за наведена кривична дјела.

На правилно утврђено чињенично стање у погледу дјела описаног у тачки I изреке побијане пресуде, због којег је оптужени оглашен кривим, правилно је примијењена одредба члана 207. став 1. КЗ РС, јер је на други начин неовлаштено стављао у промет супстанце или препарате који су проглашени за опојне дроге и тиме испуњена сва битна обиљежја тог кривичног дјела и куповао ствари за које је знао да су прибављене кривичним дјелом прикривање из члана 236. став 1. КЗ РС, па се приговори жалбе, којима

се уз утврђено чињенично стање, оспорава и правилност примјене Кривичног законика, показују неоснованим.

Стога је оптужени правилно оглашен кривим за почињена кривична дјела, при чему му је за кривично дјело неовлаштена производња и промет опојних дрога из члана 207. став 1. КЗ РС утврђена казна затвора у трајању од двије године, а за кривично дјело прикривање из члана 236. став 1. истог законика, казна затвора у трајању од једне године, и примјеном одредаба члана 56. КЗ РС, које се односе на стицај кривичних дјела, правилно осуђен на јединствену казну затвора у трајању од двије године и шест мјесеци у коју казну је урачунато вријеме проведено у притвору, о чему су у образложењу побијане пресуде дати ваљани разлози, при чему су на страни оптуженог цијењене олакшавајуће околности, које се односе на то, да је исти дугогодишњи овисник о опојним дрогама, док је од отежавајућих околности суд цијенио ранији живот оптуженог, да је вишеструки повратник у вршењу кривичних дјела углавном имовинског карактера и из области злоупотребе опојних дрога, па се може рећи и да се ради о специјалном повратнику када је у питању кривично дјело из члана 207. став 1. КЗ РС, отежавајућа околност је и чињеница да оптужени С. откупљује украдене предмете у два наврата, те и понашање након извршења кривичног дјела, јер је правноснажно осуђен на затворску казну за кривично дјело учињено након дјела из изреке ове пресуде. Правилно првостепени суд закључује, да због раније осуђиваности, при чему је, како оптужени изјављује, да је из затвора изашао у августу мјесецу 2018. године, а кривично дјело из изреке побијане пресуде чини по протеклу тек нешто више од једне године, док је у међувремену осуђен и за ново кривично дјело из 2020. године, није оправдана примјена блаже врсте казне (новчане казне за дјело прикривање из члана 236. став 1. КЗ РС), јер је очигледно да раније изрицане условне осуде, и затворске казне нису одвратиле оптуженог од чињења кривичних дјела, а обзиром на утврђене отежавајуће околности, изрицањем блаже врсте санкције или пак затворске казне у краћем трајању, не би се постигла сврха специјалне, а ни генералне превенције.

Према томе и по мишљењу овог суда са изреченом јединственом казном затвора оптуженом, ће се постићи сврха кажњавања, како са аспекта генералне а тако и специјалне превенције, с обзиром на друштвену осуду за учињена кривична дјела, као и развијање и јачање одговорности и свијести код грађана о опасности и штетности таквих кривичних дјела, те оправданости кажњавања и неопходности поштовања закона.

Из изнесених разлога се предметна жалба указују без основа, па је и ваљало одбити, а на основу члана 327. ЗКП РС и побијану пресуду потврдити.

Записничар
Андреа Гранолић

Предсједник вијећа
Др Вељко Икановић

Тачност отправка овјерава
Руководилац судске писарнице
Биљана Аћић